

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Fjellhamar kirke 16. mars 2014

Matteus 15,21-28

Tema: Miljø, forbruk og rettferd

PREKEN

ØVELSE GJØR MESTER!

La dere merke til hva Erik leste fra Jakobs brev i stad? Starten var sånn: Se det bare som en glede, søsken, når dere møter alle slags prøvelser. 3 For dere vet at når troen blir prøvet, skaper det utholdenhet. 4 Men utholdenheten må føre til fullkommen gjerning, så dere kan være fullkomne og hele, uten noen mangel.

Det kan vi lett omskrive til å gjelde for en idrettsutøver: Se det bare som en glede, søsken, når dere møter alle slags øvelser. 3 For dere vet at når styrken og kondisjonen blir prøvet, skaper det utholdenhet. 4 Men utholdenheten må føre til fullkommen gjerning, så dere kan være topptrente og hele, uten noen tapte kamper.

Adrian, du spiller fotball på interkretslaget til Fjellhamar G16. Skal du og laget ha noen sjanse til å hevde dere blant de beste på hele østlandet må dere trene mye, og hver øvelse er en mulighet til å bli bedre, sterkere, raskere og mer utholdende. Og den økte utholdenheten og styrken må føre til bedre kamper, det er da det gjelder. Og dere må ikke miste motet men jobbe hardt gjennom alle seriekampene, ikke minst i dårligere perioder.

Likedan med Birken som ble feilaktig avlyst i går. Flere tusen gikk over fjellet uten problemer. Men uavhengig av vær er det lurt å øve seg. Det holder ikke å hvile seg i form, eller løpe etter bussen. Du

må ut å gå på ski. Hver motbakke du har kjempet deg opp gjennom vinteren gjør deg bedre rustet for selve løpet. Uten (pr)øvelser går det dårlig. Øvelse gjør mester!

LIVET ER DET STORE RACET!

Livet er det store racet, det ultimate rennet. Og her er det ingen påmelding for vi er alle påmeldt. (Låne et dåpsbarn). Lille Inger er akkurat kommet ut av startblokkene. De første årene har hun brøytemannskap og hjelperyttere veldig tett på. Som hjelper henne på alle mulige måter med å komme godt i gang med racet. Men selv om støtteapparatet ikke forsvinner så må hun i større og større grad stå og gå på egne ben. Vi kjenner ikke løypa og terreng som ligger foran. Vi kan anta en del og ha våre planer, men kan uten forvarsel kastes inn svinger og krokveier, i utforbakker og motbakker. Det kan godt bli solskinn og varme, men også kulde og uvær, eller tåke og gråvær. Livet raser avgårde med oss om vi vil eller ikke. Vi er alle forhåndspåmeldt og det er ikke mulig å melde seg av eller avlyse pga sterk vind. Da er det lurt å ta de prøvelsene vi får. Lille Inger trenger gradvis å bryne seg på livets motbakker så hun selv får styrke til å stå i dem. For hvis vi ikke har kjempet oss de små motbakkene hvordan går det da når de store kommer? Mange her har vært igjennom alvorlig livstruende sykdom. Flere står midt i det nå. Noen har mistet noen av sine aller kjæreste det siste tiden blant annet er lille Inger oppkalt etter sin mormor som brått ble borte nylig. Vi kan ikke velge hvilket terreng livet vårt skal gå i. Vi må ta det som det bys oss.

TROEN MÅ PRØVES

Det Jakob snakker om som skal prøves er troen. Heller ikke troen er en problemfri reise. Troen er ikke en salig herlighet i lykke, fred og velsignelse. Troen er det mest verdifulle vi har, fordi den bærer i seg et håp uansett hva livet byr oss og tar fra oss. Et håp om at det går

godt til slutt. Inger og Thilia startet på troens vandring i dag. Troen på frelsen i Jesu død og oppstandelse, troen på Guds tilgivelse og kjærlighet. De har fått del i håpet om en himmel over livet. De har fått del i løftet om at Jesus som vår bror og venn vil gå ved vår side i livets race, og være et lys og vår styrke. Denne troen prøves også. Den må trenes, den må bli utholdende. Og den prøves på livet. For troen har kun verdi hvis den kan takle livet med dets skiftende terreng og ikke minst motbakker.

Jesus møtte en kanaaneisk kvinne. Hun var hardt prøvet. Hennes lille Inger eller Thilia var alvorlig syk, kanskje døende. Kvinnen gjorde alt for barnet sitt. Intet skulle være uprøvd, heller ikke en mulig healer fra fiendefolket, jødene. Siden Israel tok landet og fordrev kanaanerne har de levde i en gjensidig mistro til hverandre. En kontakt med en jødisk rabbi ville være utenkelig normalt sett. Men ikke nå. For sitt barns skyld gikk hun over grenser, og hun ga seg ikke når hun møtte motstand og omtaltes nedlatende.

Jesus hadde akkurat kommet fra en konflikt med jødene og lederne deres. De ville ikke tro han, høre på han. Jeg kan tenke meg at Jesus var tankefull og litt frustrert, han dro vekk, til Tyros og Sidon, for å få ro. Men han fikk ikke ro her heller. Han gjorde som forventet og svarte først ikke den kanaaneiske kvinnen. Når disiplene ble lei av hennes masing ba de Jesus svare. Frustrert over sitt eget folks lunkenhet svarte han som vanlig var. Han var som jøde sendt til jødene. Hun var ikke hans folk og oppdrag, som barn og hunder ikke har samme plass. Kvinnen lot seg ikke såre, provosere eller stoppe. Hun kjempet utholdende videre, i tro og håp. Hun ba og kjempet for sitt barn.

Det beveget Jesus. Han tok kampen med sine prinsipper, det han alt hadde sagt. Han var villig til å endre seg, tenke nytt, og han var villig

til å la seg bevege og ga den kanaaneiske kvinnen rett. Jesus ga henne ære for hennes store og utholdende tro, en tro han ikke fant i sitt eget folk. Og han gjorde datteren frisk. Han tente et lys så sterkt midt i hennes livskamp.

FASTETID – HVILKE KAMPER VELGER VI?

Det er fastetid nå frem til påske. Kamp og prøvelser er i fokus. Fasten er en tid hvor vi skal dvele ved hvordan vi kan trene oss for motgang og motbakker, for livets og troens kamper. Vi gjør det i tiden før påske hvor Jesus er på vei opp til Jerusalem, til lidelse og død, og oppstandelse.

Da vil jeg i dag spørre: Hvilke kamper velger vi å gå inn i? Trene oss til, gi våre ressurser til? Lønnskampen? Kampen mot kiloene og rynkene? Kampen for ny personlig rekord i Birken? Ikke noe galt i hver av disse kampene for så vidt, men hvor mye plass skal kampen for vårt eget ve og vel ha i forhold til andres ve og vel? Det er ingen tvil om at kristen tro og bibelens ord, ja, Jesus på mange måter utfordrer oss til å tjene andre, til omsorg for de svake, til å dele av vår tid og ressurser til de som har det vanskelig. Jeg vil utfordre oss alle til å tenke igjennom hvor mange av de kampene vi velger å kjempe som er for andre enn oss selv.

Miljø, forbruk og rettferd er tema for denne gudstjenesten. De utfordrer meg på mange mulige kamper til beste for vår neste.

Miljø: Vi vet godt hva som monner i miljøkampen. La bilen stå litt mer, reis litt mindre med fly, begrense storfekjøtt, bruk fornybar energi. Hvem tar del i miljøkampen og er villig til å kjempe den?

Forbruk: Hvis alle levde som oss ville verden bli oppbrukt og utmagret. Vår overflod og forbruk kan ikke leves ut av alle, jordens ressurser tømmes. Ikke minst den kritisk viktige Regnskogen. Det

ville være en stor om ikke tilstrekkelig hjelp hvis vi bare sa oss fornøyd med det vi har nå og ikke må ha enda mer. Hvem vil gå inn i kampen for et solidarisk og rettferdig forbruk?

Rettferd: Vi lever i et trygt og rikt hjørne av verden hvor forskjellen mellom rik og fattig vokser, også i vårt eget land. Det er tidvis blodig urettferdig, vi har ikke fortjent å ha det så mye bedre enn andre. Hvor mye vil vi dele av vårt med andre? Er det ikke mulig for Norge å ta i mot 5000 flyktninger fra Syria? Tiggere er ikke bare et storbyfenomen, vi møter dem stadig oftere her på Lørenskog. Ubehagelig uten tvil. Er de vårt ansvar, og hvis ikke hvem sitt er det? Hvem vil ta del i kampen for en mer rettferdig verden?

Det kan kjennes umulig å ta inn over seg disse store kampene. Ingen kan gjøre alt, men vi kan alle gjøre noe. Verden trenger at vi bryr oss og gjør våre små bidrag. Til sammen blir det mye.

Uansett hvor mye vi får til å kjempe kamper for andre, så kan vi hvile i at Jesus sto løpet helt ut. Han kjempet seg helt frem til korset og inn i døden. For vår skyld. Han har kjempet kampen som vi ikke kunne kjempe. Han sonet straffen for alt det vonde så vi kunne gå fri. Han våker over alle mennesker. Og han ber oss våke sammen med han.